

Poissulkeutuvat puolet

Kokemus median kohdentumisesta

Tiivistelmä

Tekijä(t) Heiskanen, Essi	Julkaisun laji Opinnäytetyö, AMK Sivumäärä 27	Valmistumisaika 2021
Työn nimi Poissulkeutuvat puolet Kokemus median kohdentumisesta		
Tutkinto Kuvataiteilija (AMK)		
Toimeksiantajan nimi, titteli ja organisaatio		
Tiivistelmä <p>Opinnäytetyössä tehtiin interaktiivinen taideteos, joka antoi katsojalleen mahdollisuuden valita näkökulmansa ja kokea alati muuttuvan nykymedian luomia informaatiokuplia. Teos koostui sanomalehdestä, johon oli kollaasin omaisesti päällekkäin painettu kaksi eri lehteä, sekä kaksista lasesta, joissa toisessa oli siniset linssit ja toisessa punaiset.</p> <p>Lehtien eri puolien ollessa sinipunaiset, näkökulman vaihto toimi siten, että sinisten lasien ollessa käytössä lehden sininen osuus katosi. Sama efekti toistui punaisten lasien kanssa, eli katsojan oli mahdollista kokea vain teoksen toinen puoli kerrallaan. Tämän oli tarkoitus ilmentää median kohdentumista ja hakutulosten poissulkeutusta median käyttäjien aiempien valintojen pohjalta.</p> <p>Fyysinen sanomalehti valikoitui teokseen puhtaasti digitaalisen muodon sijaan, koska se on jo tunnettu ja yleisesti ymmärretty median muoto. Näin teokseen luotiin tangentti digitaalisen ja perinteisen median välille. Aihe valikoitui ajankohtaisuutensa takia: medialukutaito ei ole ollut koskaan tärkeämpää.</p>		
Asiasanat media, sanomalehti, medialukutaito, käsitetaide		

Abstract

Author(s) Heiskanen, Essi	Type of Publication Thesis, UAS	Published 2021
	Number of Pages 27	
Title of Publication Hidden perspectives An experience of media targeting		
Name of Degree Bachelor of Culture and Arts, Fine Arts (UAS)		
Name, title and organization of the client		
Abstract <p>The thesis is meant to be an interactive piece of art. It consists of a red and blue newspaper and two pairs of glasses, one of which has red lenses while the other has blue ones. When worn both the red and blue spectacles hide the corresponding color on the newspaper. This way the viewer can only see one side of the newspaper, a metaphor for all media, at the time, based on their own previous choice.</p> <p>The artwork is meant to illuminate the information bubbles people face in the new age of modern media. It brings together the already understood format of the newspaper and the confusing mass of information available on the internet.</p> <p>The subject was chosen mostly because of its relevancy. Media literacy has never been more important than it is today.</p>		
Keywords media, newspaper, critical thinking, conceptual art		

Sisällys

1	Johdanto.....	1
2	Media, perspektiivi ja vaikuttaminen.....	2
3	Teoksen luonteesta	6
4	Prosessin alku ja teoksen materiaaleista	7
5	Laseista	8
6	Painaminen.....	12
7	Lehtien sisällöstä ja ulkoasusta.....	17
7.1	Lehden ulkoasusta.....	17
7.2	Etusivuista	17
7.3	Uutisista ja kuvista	19
7.4	Muista lehden osista	19
8	Digilehti.....	21
9	Esillepanosta	23
10	Yhteenveto	26
	Lähteet	27

1 Johdanto

Opinnäytetyössäni haluan käsitellä kriittistä ajattelua, median tarjoaman informaation kohdentumista sekä siitä seuraavia erilaisia ja eriäviä näkökulmia. Erityisen mielenkiintoisena pidän median käyttämiä vaikuttamisen keinoja sekä näkökulmien vaihtumista omien valintojen mukaan.

Idea opinnäytetyöhöni lähti miettiessäni, miten olen kaikilla aiemmilla koulutusasteillani kuullut kriittisen ajattelun tärkeydestä, mutta samalla olen jäänyt kaipaamaan konkreettisia esimerkkejä. Minulle on kerrottu vääristä lähteistä, toistettu, että kaiken taustalla on joku ja, että määrittelemätön petos vaanii aina kulman takana, mutta ei sitä, mitä piittaamattomuus todella aiheuttaa tai miten media konkreettisesti muuttuu sen mukaan siitä, kuka olet ja millaisia valintoja teet.

Saan tukea ajatuksilleni selatessani internetiä VPN-palvelua käyttäen ja ilman. Media edessäni vaihtuu. Ennen satunnaiset mainokset kohdentuvat päivä päivältä paremmin ja tarkemmin jokaista eri profiiliani kohden, uutiset käsittelevät samoja aiheita radikaalisti erilaisista näkökulmista ja jättävät kokonaan tiedottamatta toisista. Sosiaalinen media myy politiikkaa kuin tuotetta ja sensuroi käyttäjiään ja ei toivottuja tahoja ja aiheita mielivaltaisesti. Kaikki tämä johti minut luomaan interaktiivisen taideteoksen, joka antaa mahdollisuuden valita ja kokea monta näkökulmaa.

Vaikka opinnäytetyöni toteuttaminen ei vaadi tavallista enempää huomiota eettisyyteen, niin se kommentoi sekä painetun että virtuaalisen median eettisyyttä. Toisin sanoen väitän, että kaikki mitä media tarjoaa, ei ole eettistä ja puolueetonta vaan se pyrkii jatkuvasti vaikuttamaan yleisöönsä.

2 Media, perspektiivi ja vaikuttaminen

2.1 Maailma muuttuu

Historiallisesta näkökulmasta taiteilijoita ja heidän teoksiaan on aina käytetty valtarakenteiden pönkittämiseen tai niiden alas repimiseen. Ennen taiteen käsitteen syntymistä kristinuskoa levitettiin lukutaidottomalle kansalle kuvien avulla. Taidemarkkinoiden synnyttyä maalauksia ja grafiikkaa tilattiin esitettäväksi varakkaiden koteihin. Taiteilijat alkoivat ottaa itse kantaa teoksillaan yhteiskuntarakenteisiin, hallitsijoihin ja aatteisiin.

Nykymaailma on erilainen: rakenteet ja valtasuhteet ovat muuttuneet utuisiksi. Painetun ja digitaalisen median aikakausi on yhdistänyt ihmisiä ennennäkemättömillä tavoilla. Yhä useammalla tietyn varakkuusasteen ylittävällä henkilöllä on ääni ja mahdollisuus käyttää sitä. Lähes jokainen voi ilmaista omaa tahtoaan ja yrittää vaikuttaa yhteiskuntaan, ympäristöön ja lukemattomiin yksittäisiin arvokysymyksiin. Maailma on yksittäisen ihmisen tai ei-ihmisen, saavutettavissa.

Tähän ovat heränneet myös muut tahot. Monikansalliset yritykset, poliittiset puolueet, yhteisöt, uskontokunnat ja kokonaiset valtiot ovat löytäneet ja löytävät koko ajan lisää tapoja vaikuttaa ja kerätä taloudellisia, hengellisiä, fyysisiä ja muita hyötyjä itselleen. Vaikuttamisen keinot ovat nyt sivistyneempiä ja tehokkaampia kuin koskaan. Niitä on vaikeampi tunnistaa. Esimerkiksi mielikuvamainonta ei enää rajaudu yksittäiseen julisteeseen seinällä, vaan sitä voidaan piilottaa moniaistillisiin videoihin toisten videoiden sisällä, jotka esitetään vain halutuille yleisöille.

Ennen erilaisten arvoperustojen sanomalehdet olivat kioskin hyllyllä vierekkäin, tai niitä vähintään myytiin vierekkäisistä pinoista. Nyt sosiaalinen media sulkee ihmisiä poliittisiin kupliin, kuten Ylen Instagram testissäkin todetaan (Helin 2020). Näiden uusien tiedotusalojen algoritmit, jotka markkinatalous on synnyttänyt, myyvät ideologiaa ja politiikkaa niin tavasti ja täydellisesti, että medialukutaidottoman maailmankuva voi vääristyä. Olen itse pannut merkillä samanlaista hakujen sekä löydetyn ja tarjotun materiaalin polarisoitumista ja vaihtelua käyttäessäni internetiä VPN-palvelun avulla tai muuten häivyttäessäni itseäni hakukoneiden tunnistusominaisuuksilta.

Halusin opinnäytetyöni teoksessa tuoda hetkeksi katsojalle mahdollisuuden palata sanomalehti-aikaan, jota suurin osa meistä ymmärtää ja osaa käsitellä, mutta samalla näyttää digiajan informaatio- ja perspektiivikuplien vaikutusta.

2.2 Samankaltaista taidetta

Moniperspektiivisyyttä teoksissaan on hyödyntänyt myös taiteilija Christopher Derek Bruno (kuvat 1 & 2). Hänen teoksensa ovat kirkkaita ja graafisia, ja niissä yhdistyy kaksi- ja kolmiulotteisuutta. Monet hänen teoksistaan muuttuvat sen mukaan, missä niitä katseleva henkilö seisoo. Tämä mielestäni osaltaan kommentoi perspektiivin vaihtelua, johon paneudun opinnäytetyössäni, mutta toisin kuin opinnäytetyöni, Brunon teokset keskittyvät enemmänkin siihen, miten jokainen taideteos ja sen tulkinta muuttuu katsojan mukaan. Hänen teoksensa ovat osaksi taidetta ja osittain tiedettä, mikä on toinen yhtymäkohta omaan työhöni.

Kuva 1 Christopher Derek Bruno, Lenticular composition #2: neither here nor there, 2012, emali paneelille, Teos edestä katsottuna (Bruno 2020)

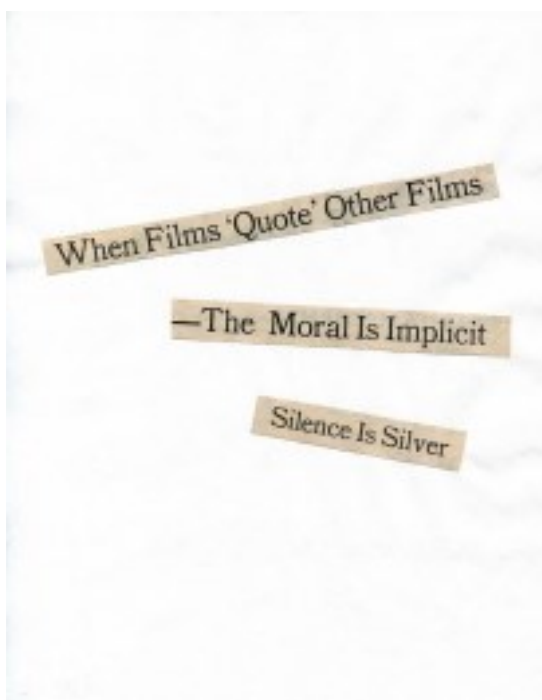
Kuva 2 Christopher Derek Bruno, Lenticular composition #2: neither here nor there, 2012, emali paneelille, Teos eri kulmista (Bruno 2020)

Teokseni ollessa eräänlainen sanomalehti, tuntuu luonnolliselta mainita Lorraine O’Grady ja hänen luomansa teossarja “Cutting out the New York Times”. Teoksissaan hän on kollaasinomaisesti hyödyntänyt New York Times -lehteä liittäen yhteen siitä leikattuja tekstejä (kuvat 3 ja 4). Näistä leikkeistä muodostuu runoutta, joka on saanut vaikutteita taiteilijan menneisyydestä informaattikkona sekä traumaattisesta hetkestä ennen teosten syntymää.

Vaikka teokset ovat hyvin runollisia ja siten korkealentoisia, niistä voi erottaa taiteilijan arvoja ja ne tahattomasti tai tahallisesti vaikuttavat katsojaan. Haluaisin oman opinnäytetyöni kykenevän samanlaiseen, melkein vaivihkaiseen vaikuttamiseen.

Kuva 3 Lorraine O'Grady, 50. Finding the One You Love... is Finding Yourself (part 5/7), 1977, kollaasi (O'Grady 2020.)

Kuva 4 Lorraine O'Grady, 03 The Renaissance Man Is Back in Business (part 2/11), 1977, kollaasi (O'Grady 2020)

3 Teoksen luonteesta

Opinnäytetyöni on interaktiivinen taideteos. Se koostuu jalustalle asetetusta sanomalehdestä, puna- ja sinilinssisistä lukulaseista. Teos on installoitu siten, että lukulasit ja lehti jakavat jalustan. Lukulasit ovat kiinni olevan lehden päällä. Pohdin myös alkuun vaihtoehtoisia installointia, jossa sanomalehti korvataan kirkkaasta pleksistä tehdyllä kuutiolla, jonka sisällä, jokaista tahkoa vasten, näkyy osa lehden sivua. Hylkäsin kuitenkin tämän idean ensimmäisten pleksikokeilujeni epäonnistuttua.

Sanomalehti koostuu kahdesta päällekkäin painetusta lehdestä, jotka muistuttavat toisiaan sisällöltään. Sisältö on kuitenkin esitetty eri näkökannoista, ja kummallakin lehdellä on toisistaan poikkeava arvotausta. Fyysiseen lehteen tekstit ja kuvat painettiin suurkokotulostimella: yksi kerros sinisellä ja toinen punaisella. Harkitsin tekeväni lehdestä myös digitaalisen version, joka on joko manuaalisesti selattava tai automaattisesti itseään toistava. Se siis muistuttaisi osaa nykyisistä lehdistä, jotka tarjoavat verkkoversiota itsestään. Tämä toisi teokseni vielä lähemmäs nykyistä median murrosta paperisesta digitaaliseen.

Fyysiseen lehteen suunnittelin, että fyysiseen lehteen tulee tavallisessa valaistuksessa näkymätön kerros uv-valoon reagoivalla erikoisvärillä. Piilotettu kerros olisi paljastanut molempien näkyvien kerrosten tapoja vaikuttaa sekä oman puumerkkini. Päivänvalossa vain sininen ja punainen kerros olisivat olleet näkyvillä teoksessa. Hylkäsin tämän osan teosta ennakoitujen teknisten ongelmien vuoksi.

Sanomalehden rakenteen luomisessa käytin hyväkseni Hannu Pulkkisen väitöskirjaa Uutisten arkkitehtuuri: Sanomalehden ulkoasun rakenteiden järjestys ja jousto sekä omaa muistiani elämäni aikana luetuista lehdistä.

4 Prosessin alku ja teoksen materiaaleista

Ensimmäisessä työvaiheessa käytin pääasiassa tietokonetta; minun piti suunnitella kaksi lehteä etusivusta uutisiin ja sarjakuvasta sudokuun ja mainoksiin. Luonnostelu- ja tutkimusvaiheessa apunani oli myös kotikäyttöön tarkoitettu väritulostin ja reilun tusinan verran erivärisiä kalvoja. Näiden avulla sain rajattua lehtieni värit punaiseen ja siniseen. Oikeiden värien löytäminen oli tärkeä vaihe, jotta teokseni koko vaikutus voisi toteutua. Näkökulman vaihto ja toisen piilottaminen oli yksi teokseni olennaisista osista.

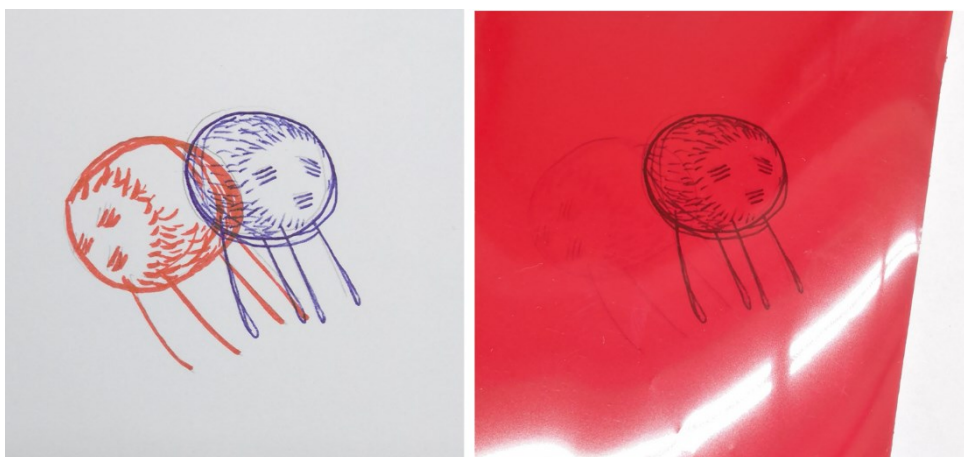
Suunnitteluvaiheen päätyttyä aloitin lehden osien luomisen ja sen jälkeen niiden kokoamisen niin kutsutussa digitaalisen kollaasin vaiheessa. Käytin tässä vaiheessa PaintToolSAI2 -ohjelmaa kuvien muokkaamiseen ja lehtien kokoamiseen sekä Googlen Docs alustaa kirjoittamiseen. Tiedostin jo alkaessani, että PaintToolSAI2:ta ei ole tehty tällaiseen käyttöön. Se kuitenkin sisälsi kaikki tässä vaiheessa tarvitsemani ominaisuudet. Selvisin pitkään, ennen kuin törmäsin ongelmiin: tiedostoni ovat hyvin suuria, ja niissä oli paljon informaatiota myöhempiä vaiheita varten. Tämä johti siihen, että ohjelman kantokyky alkoi tulla vastaan ja huomasin toistuvasti katsovani mustaa ruutua ja pyörivää ikonia toivoen, että ohjelma ei kaadu. Häätäratkaisuna jaoin tiedostoni moneen osaan. Tämä vähensi ohjelman jäätymisongelmaa ja esti sen kaatumisen.

Teosta varten hankin oikeaa tabloid-kokoista sanomalehtipaperia, joka tulee tavallisen sanomalehden tapaan ajan myötä kellastumaan ja haurastumaan. Valitsin tabloid (280 mm x 400 mm) koon dramaattisemman broadsheet (400 mm x 560 mm) koon sijaan, koska lähes kaikki painettu suomalainen sanomalehti on siirtynyt kyseiseen mittaan.

Olin myös hankkinut kirkasta 9 mm:n pleksiä yhtä vaihtoehtoista esitystapaa varten. Hylkäsin kuitenkin sen ensimmäisten kokeilujen jälkeen. Laatikko-ratkaisu ei vastannut odotuksiani, enkä tuntenut sen esittävän teostani parhaalla mahdollisella tavalla.

5 Laseista

Opinnäytetyöni lehti tarvitsi lisäksi laseja, jotta kerrosten erillään lukeminen olisi edes mahdollista. Erilaisten kalvojen hankkimisen jälkeen värien rajaaminen sinisiin ja punaisiin oli vasta ensimmäinen haaste. Minun oli seuraavaksi löydettävä sävyperi, joka toimisi yhdessä. Punaisen piti peittää punainen ja pitää sininen luettavana ja toisinpäin. Kalvo ei myöskään saanut olla liian tumma. Tumma kalvo peittäisi väriään paremmin kuin vaalea, mutta sen läpi lukeminen on huomattavasti hankalampaa. Kuva 5 esittää esimerkin haluumastani efektistä. Lopuksi valitsin kaikkien kalvojeni (Kuva 6) joukosta kalvot: "EUROLITE 106 peruspunainen" ja "EUROLITE liuskeen sininen". (Kuva 6)

Kuva 5, Kollaasi värikalvon toiminnasta: punainen kookos katoaa, kun piirrosta katsoo kalvon läpi.

Kuva 6, Värikalvoja, peruspunainen on neljäs vasemmalta ja liuskeen sininen kolmas oikealta.

Väri lasien pohjina päädyin hyödyntämään poistomyynnissä olleita lukulaseja. Valikoin nuo pohjat olemaan mahdollisimman vähätehoisia, mikä tässä tapauksessa tarkoitti +1.00 voimakkuutta. Ideaalia olisi tietenkin ollut saada käsiini laseja, joissa ei olisi tehoja lainkaan, mutta tämä yksin olisi nostanut teoksen kustannukset lähelle budjettini kattoa puhumattaakaan siitä, miten kauan niiden toimitus olisi kestänyt.

Valintani käyttää lukulaseja johti useampaan keskusteluun, miksi käytän juuri niitä. Eikö olisi ollut yksinkertaisempaa käyttää kaareutumattomia suojalaseja tai korvata suurennuslasin linssi kalvolla? Niihin olisi tietysti ollut huomattavasti helpompaa liimata kalvo niiden suoran pinnan takia, mutta en halunnut edes harkita niitä. Kumpikaan niistä ei olisi palvellut teokseni luonnetta tai ulkoasua.

Suurennuslasi ei niinkään olisi rikkonut teoksen ulkoista olemusta, mutta sen luomat konnotaatiot tutkimisesta veisivät teoksen mysteerien maailmaan. Isot ja kömpelöt suojalasit sen sijaan olisivat jo ulkomuodollaan tehneet teoksesta luotaantyöntävän. On täysin eri asia ottaa sattumanvarainen esine ja tarkastella teokseni toista osaa sen läpi - toteuttaisin vain hauskaa taikatemppua katoavasta tekstistä - kuin valita itselleen lukulasit ja alkaa lukemaan sanomalehteä. Värikkäät silmälasit kantavat saamistani ehdotuksista poikkeavaa symbolis- mia, esimerkiksi vaaleanpunaiset tai sinivalkoiset lasit kertovat jo ennakkoon väitetystä omistajastaan. Niiden käyttäjät ovat omissa kuplissaan kuten teokseni kanssa vuorovaiku- tuksessa oleva katsojakin. Halusin teokseni säilyttävän tuon symbolismin.

Hyvin nopeasti aloitettuani kokeilut yhdistää värikalvo lukulaseihin havaitsin tarvitsevani huomattavasti enemmän laseja kuin olin alun perin suunnitellut. Useat yritykseni kokivat valitettavan kohtalon. Yksi liima ei pitänyt kalvoa kiinni, toinen ei suostunut tulemaan ulos purkistaan, ja kolmas tuotti mielenkiintoisia reaktioita kuivuessaan. Lisäksi osa laseista tur- meltui tarkkaamattomuuteni takia. (Kuva 7)

Kuva 7, Kokoelma epäonnistuneita värilaseja.

Näiden vaikeuksien lomassa aloin tutkimaan kolmannen liiman käytöstä. Sen olisi pitänyt kuivua kirkkaaksi, mutta useat lasit kärsivät linssien harmaantumisesta, kuten kuvassa 8 näkyy. Ajattelin reaktion syntyneen lian tai rasvan ja liiman kontaktista, mutta myöhemmät hyvin puhdistetut yritykset kärsivät samasta ongelmasta. Oliko syy kalvon ja linssin väliin jäänyt ilma? Ei ollut. Ensimmäinen hypoteesini ei ollut kaukana totuudesta; puhdistuessani liimaa käsistäni huomasin sen muuttuneen valkoiseksi. Reaktion kuivumattoman liiman kanssa synnytti kosteus. Varmistaakseni löydökseni vein yhden vielä kuivumassa olleen parin hanan alle: liitoskohdat muuttuivat jälleen valkoisiksi. Koetin samaa jo kuivuneen parin kanssa, joka puolestaan ei kärsinyt vaurioita kontaktistaan veteen.

Kuva 8, Liima on harmaannuttanut lasien linssit.

Aloin kehittämään tapaa liimata kalvoa, jossa ei toivotun kostumisen riski olisi mahdollisimman pieni. Ensin puhdistin lasit huolellisesti, ja jätin ne kuivumaan useaksi tunniksi. Tämän jälkeen otin käyttöön kertakäyttöiset kumihanskat ja vedin päähäni paksuimman löytämäni maskin. Hengitystä varmuuden vuoksi pidättäen liimasin kaksi paria laseja ja vein ne kuivumaan. Harmaantumista näille laseille tapahtui huomattavasti vähemmän: ne olivat jo täysin käyttökelpoiset. En kuitenkaan ollut vielä tyytyväinen, tulos oli liian vaihteleva.

Tässä vaiheessa muistin, että olin saanut ehdotuksen yrittää liimata kalvo täysin kiinni linssiin pelkkien reunojen sijasta. Parempien ideoiden puutteessa päätin yrittää. Tulos oli

huomattavasti miellyttävämmän näköinen ja harmaantumista ei tapahtunut. Harmikseni mutta odotetusti liima kuitenkin väärästi linssien läpi kulkevan valon ja lasien toiminnallisuus kärsi siinä määrin, että en olisi koskaan niitä halunnut lehteni yhteydessä esittää.

Viimeiselle yritykselleni parannella laseja lähdin odottamatta oikeastaan minkäänlaisia tuloksia. Otin käyttöön vielä uuden liiman, jota olin vältellyt sen hitaan kuivumisajan ja huonon alkutarttuvuuden takia. Täydeksi yllätykseksi liima ei hylkinyt kumpaakaan pintaa eikä käpristänyt kalvoa. En edes juuri joutunut vahtimaan linssistä irti nousevia kalvon reunoja. Liimaustulos oli lähes täydellinen. (Kuva 9) Vaikka liiman täyteen kuivumiseen ja siten läpinäkyväksi muuttumiseen meni lähes neljä päivää, olin hyvin tyytyväinen. Tällä metodilla toteutin neljä paria laseja: kaksi sinistä ja kaksi punaista, jotka valikoin näyttelyä varten osaksi opinnäytetyötäni.

Kuva 9, Lopulliset lasit.

6 Painaminen

Alun perin tarkoitukseni oli painaa lehti serigrafialla eli silkkipainolla. Oman lehteni painaminen käsin tuntui viehättävältä ajatuksena. Tämä oli kuitenkin huono idea, tai ainakin idea, jota en pystyisi toteuttamaan. Useampien keskustelujen aikana harjaantuneempien vedostajien kanssa tuli ilmi se, että vaikka onnistuisin vedostamaan vesiohenteisen värin niin ohuesti ettei se menisi sanomalehdestä läpi, niin kuivuessaan se rypistäisi paperin kelvottomaksi. Öljypohjainen väri minun taas pitäisi tehdä itse, ja se puolestaan menisi paperista läpi joka tapauksessa. Pähkäillessäni tilannetta pajamestari Ville Rossi (, joka on antanut luvan nimensä käyttöön) ehdotti lehden tulostamista koulun suurkokotulostimella.

Olin ollut tulostamista vastaan, se tuntui vieraalta ja etäiseltä. Ajattelin sen tuovan työhöni liikaa konetta ja liian vähän ihmistä. Muutin mieleni, kun sain tietää tulostimen kykenevän tulostamaan sanomalehtipaperille. Siitä syntyvä jälki olisi lähimpänä painotalojen offsetpainotekniikkaa, mitä niiden ulkopuolella voisin saada aikaan. Tästä heräsi kysymys, miksi en vain painattaisi lehteä. Syitä tätä vastaan riitti. Ensimmäiseksi mikään painotalo ei paina pieniä sarjoja, olisin joutunut tilaamaan satoja lehtiä. Tästä syntyy sekä taloudellinen este että tilallinen este jo säilyttämisen kannalta. Lisäksi mietin, olisiko tällainen materiaalien hukka edes perusteltavissa.

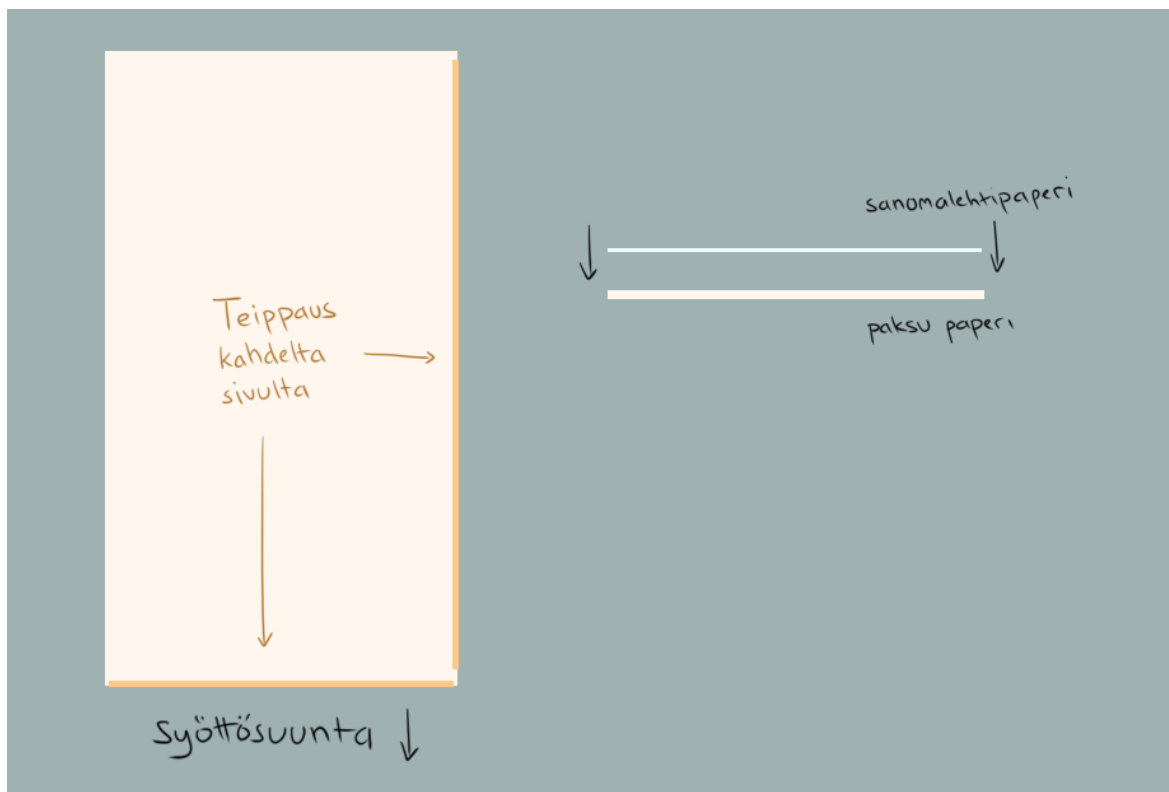
Toiseksi en voisi vaikuttaa lehteen painon aikana, minun pitäisi vain luottaa siihen, että lehti onnistuisi ensimmäisellä yrityksellä. Epäonnistunut tai vääränlainen painojälki tuhoaisi teokseni täysin. Kolmanneksi pohdin, minkälaisella aikataululla saisin lehteni ja saisinko niitä ollenkaan. Tässä vaiheessa opinnäytetyönäyttelyyn oli alle kaksi kuukautta. En voinut ottaa näin massiivista riskiä.

Painamisesta muodostui uusi haaste. Ongelmat alkoivat heti ensimmäisenä päivänä, kun SureColor P10000 söi ensimmäisen testipaperin. Pääsin välittömästi avustamaan pajamestari Ville Rossia tulostimen purkamisessa. (Kuva 10) Lopulta rullien ympärille kietoutunut paperi saatiin ulos ja tulimme kahteen johtopäätökseen. Ensiksi sanomalehtipaperi on tulostimelle liian ohutta yksinään, ja toiseksi olisi parempi hylätä hankkimani valmiiksi leikattu ja taitettu paperi, koska tulostin oli jo näyttänyt haluttomuutensa tehdä yhteistyötä. Koulun materiaaleista sain onneksi samanlaista paperia rullasta.

Kuva 10, Tulostimen purkua.

Tottuneena tulostajana pajamestari suunnitteli metodin, josta "Insinööri olisi innoissaan." (Ville Rossi) Projektia varten luodussa metodissa rullasta tasakokoon leikattu (lehden aukeaman mitat + marginaali) sanomalehtipaperi teipataan kuvan 11 mukaan kahdelta reunalta samankokoiselle paksummalle paperille, joka tukee ja estää ohuempaa paperia imeytymästä tulostimen rullien väliin.

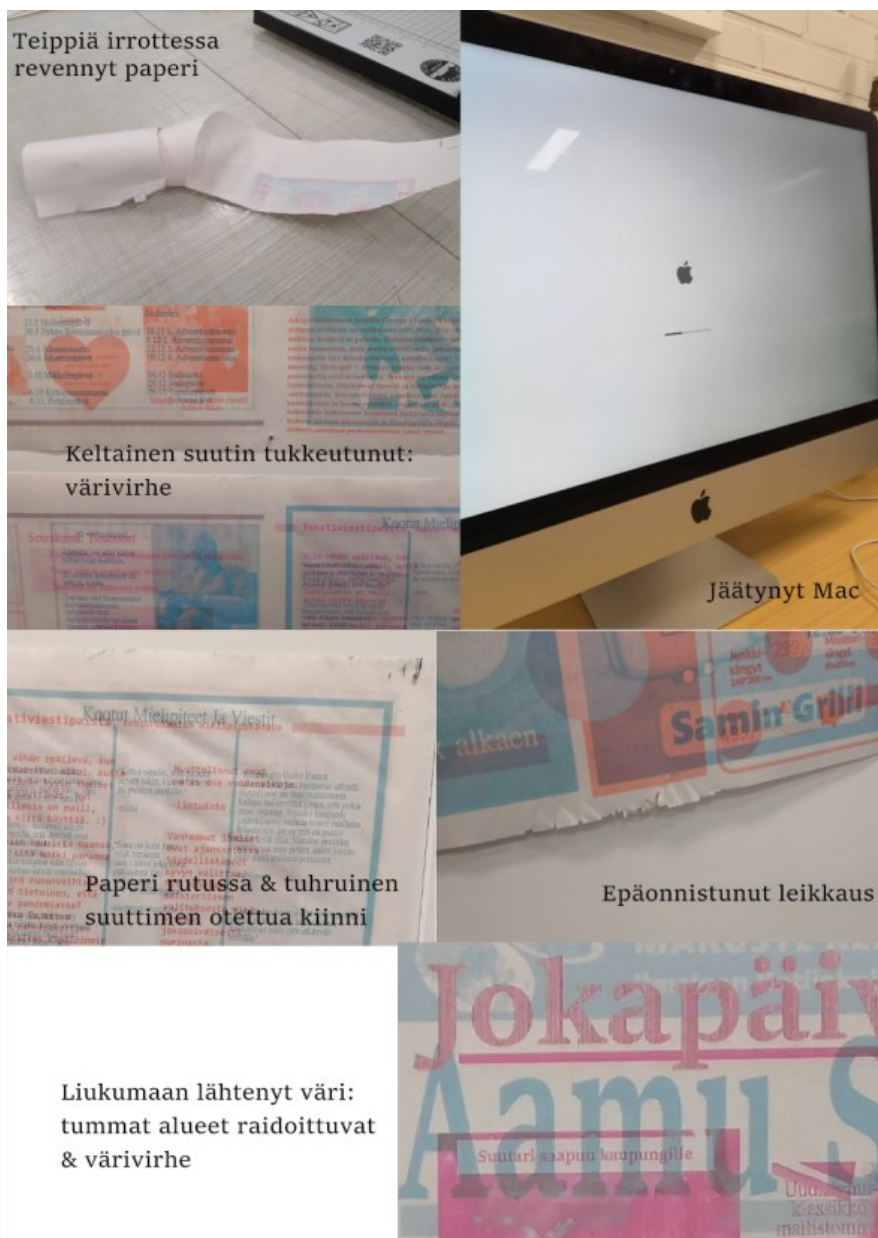

Kuva 11, Lopullinen teippaustapa

Kahden reunan teippaus valikoitui kaikkien reunojen teippauksen sijaan, koska rullien läpi kulkiessa toinen paperi taipuu aina toista enemmän. Neljältä sivulta teipattu sanomalehtipaperi rypistyy enemmän ja helpommin, koska sillä ei ole mahdollisuutta liikkua ja “oikaista itseään”. Lehden sivujen ollessa kaksipuoleisia teippi piti myös pystyä irrottamaan kääntöä varten. Paperin irti leikkaaminen tulostuksen välissä ei tullut kysymykseen, koska siitä olisi vääjäämättä syntynyt kohdistusvirheitä.

Rossi oli yleisesti korvaamaton apu, kun hän opetti minulle suurkokotulostimen käyttöä ja muutti tuomani tiedostot sellaiseen muotoon, että tulostin osasi tulostaa ne oikein ja, että niiden efekti toimii myös digitaalisen ympäristön ulkopuolella. Alkuperäiset tiedostoni oli muokattu toimimaan tulostettuna valkoiselle paperille: oma tulostimeni ei osannut tulostaa sanomalehdelle, joten se oli paras arvaukseni toimivasta sävystä.

Koetulosteita tuli paljon prosessin kehittyessä ja harjoittelemisessa. Ongelmia tuottivat värit, asettelu, kohdistus, sanomalehtipaperin irrottaminen teipeistä sitä repimättä sekä valmiin sivun leikkaaminen. Toisin sanoen jokaisessa mahdollisessa vaiheessa löysimme väärän tavan suorittaa se. Kuvaan 12 olen koonnut osan erilaisista virheistä ja ongelmista, joihin aikaamme kului.

Kuva 12, Kollaasi tulostuksen haasteista.

Kun olimme saaneet otettua muutaman onnistuneen tulosteen useamman päivän yrityksen jälkeen, Ville Rossi päästi minut tulostamaan itsenäisesti. Alkuvaikeuksien ja kylmän hien, joka johtui puhtaasti pelostani tuhota hyvin kallis tulostin, jälkeen harjaannuin tulostamaan sivuja melko tehokkaasti. Kaikkien muuttujien ollessa kohdillaan pystyin tulostamaan yhden sivun puolessa tunnissa. Kaikki muuttujat olivat harvoin kohdallaan, eli sain jatkaa tulostamista useana päivänä. Turhautumisia koin varsinkin, kun näin tulostimen jo liikuttelevan paperia vain vilkuttaakseen punaista valoa ja kertoakseen, että paperia ei ole. Sen jälkeen tulostin kyllä muisti muistuttaa, että minun pitäisi poistaa paperi, jota se ei kuitenkaan juuri löytänyt. Parhaimmillaan kone antoi kyseisen virheen noin 30 kertaa peräkkäin. En tiedä,

mistä ongelma johtui, mutta Ville Rossi osasi korjata sen, ja se oli minulle sillä hetkellä tärkein asia. Opin ehdottomasti kärsivällisyyttä toimiessani kyseisen laitteen kanssa.

Viimeiseen ongelman löysin, kun olin saanut tarpeeksi sivuja tulostettua neljään tai viiteen lehteen ja aloin taittelemaan niitä. Kolmannessa aukeamassa oli huomattava kohdistusongelma. Ajattelin ensin onnistuneeni iltapäivän mielentilassa ollessani leikkaamaan aukeaman miten sattuu, mutta tarkasteltuani aukeamaa minulle kävi selväksi, että näin ei ollut. Oikeanpuoleinen sivu ylitti selvästi lehden keskellä olevan taitoksen. (Kuva 13) Sama ongelma luonnollisesti toistui sivun toisella puolella.

Kuva 13, Kohdistusvirhe.

Lopulta selvisi, että sekä tiedoston asettelussa että tulostajassa oli vikaa. Tiedostossa oli pieni virhe, ja olin tulostanut sivun puolet väärässä järjestyksessä. Minun olisi pitänyt tulostaa enemmän mustetta käyttävä sivu ensin, jotta kohdistus olisi oikein. Aikaisempien keskustelujen pohjalta olin kuitenkin tulostanut vähävärisemmän puolen ensin: tämä vähensi sivujen tahrautumista ja rypistymistä. Virheen korjaamisen jälkeen sain uudelleen tulostettua pilalle menneet sivut.

7 Lehtien sisällöstä ja ulkoasusta

7.1 Lehden ulkoasusta

Tehdessäni opinnäytetyötäni, minulla oli kaksi tavoitetta lopputulosta ajatellen. Ensimmäiseksi halusin teokseni näyttävän, miten nykymedia luo kuplia ja siten vaikuttaa yleisönsä. Tähän pyrin luomalla kaksi erilaista kuplaa, siis kaksi lehteäni. Toiseksi halusin, että sinisen ja punaisen lehden sisällön ja ulkoasun yhdistyessä teos säilyttää tunnistettavuutensa sanomalehtenä sekä pysyy visuaalisesti miellyttävänä myös ilman tekemiäni lasseja. Avaan näiden tavoitteiden toteuttamista ja toteutumista seuraavissa alaluvuissa.

7.2 Etusivuista

Lehden etusivu on yksi sen tärkeimmistä sivuista, ja se kertoo usein lehden tasosta ja luonteesta. Lehden etusivusta voi myös päätellä sen taloudellisesta tilanteesta ja siitä, miten laaja sen lukijakunta on. Päädyinkin tekemään kaksi erilaista etusivua, joiden toivoin jo aluksi erottavan lehdet toisistaan.

Vaikka halusin lehtieni olevan selvästi erilaisia, niiden piti myös olla tasavertaisia, jotta katsojalle ei tule ajatusta oikeasta ja väärästä lehdestä. Molemmat vaihtoehdot ovat omilla tavoillaan vääriä. Lehdillä on toisin sanoen erilainen arvopohja, joka vaikuttaa niiden uutisointiin. Valitsin tämän vuoksi kaksi huonoa etusivutyyppeä. Punaiseen lehteen, (lehti A) tein kansilehden puhtaasti mainoksista. Tämän piti asettaa kyseinen lehti paikallislehden tai päivälehdien tasolle. Pulkkinen (2008, kirjoittajan suomennos) mainitsee, että yli puolet päivälehdistä myy koko etusivunsa mainoksille, mikä luo rakenteellisia ongelmia lehden alkuosalle.

Siniseen lehteen (lehti B) sen sijaan loin etusivun, joka muistuttaa sekä paikallislehteä että viihteellistä aikakauslehteä eli kansankielellä roskalehteä. Käytin otsikoissa lihavoituja suuraakkosia ja tavallista tyyliä sekaisin. Lisäksi tekstit peittävät etusivun kuvaa. Paikallislehdeksi etusivu paljastuu satunnaisen kebab pizzerian mainoksesta, joka ei suuren lehden kanteen koskaan pääsisi.

Nämä visuaaliset ja sisällölliset valinnat loivat mielestäni jo vastakkainasettelun pohjan lehden A ja B välille. Etusivujen yhdistetty ulkonäkö muotoutui myös mielenkiintoiseksi ilman, että siitä tuli epäselvä. Lehden tunnisti lehdeksi. (Kuva 14) Pieneksi ristiriidaksi kokonaisuudessa jäi oikeastaan vain yksi lehti B:n epätarkka kuva.

MAKUSTE KEBAB PIZZERIA
 Hinnat alkaen 19-22, 2-27

Jokapäivän Lehti

XX.XX.20XX

Suutari saapuu kaupungille
 Meitä kannat, vetoketjut,
 tassut ja pohjalliset
 040 0302001
 suutarisami

Uudistunut klassikko mallistomme
 hameet alkaen -69e

Alkoja vapaana xx.xx alkaen
 XX.XX.20XX

KANGASMASKIT PAINATUKSELLA
 Tuo oma designi tai valitse katalogistamme.
 040 4242629
 omamaskit.fi

nilkkurit -129e
 Mustana
 Harmaana
 Ruskeana

Rakennekynnet & ripsienpidennykset alkaen 30e
 Hiihin, wanhajentanssiin, valmistujaisiin tai omaksi iloksesi
 Ota yhteyttä 040 727370 tti
 verkkosivuiltamme varauspalvelussa

Anna persoonallisuutesi

Kiinteistövälitys oy

 "Kun on aika löytää oma ttesi."
 TulevaisuudenKoti.fi 040 8813541

PALLOGRILLIT OVAT SAAPUNEET
 99-
 Grillaushetkiin

Tuotteita rajoitettu määrä, tarjous voimassa niin kauan kuin tavaraa riittää

TARJOUSPÄIVÄT TARJOUSPÄIVÄT TARJOUSPÄIVÄT

249 kpl

2 kpl 300

2 RASIAA 630

KORONASTA KÄRSINYT TEHDASOMAUTTA KYMMENKÄNTÄKÄN

199 /PAKETTI

160 /PUSSI

TARJOUSPÄIVÄT TARJOUSPÄIVÄT TARJOUSPÄIVÄT

Kuva 14, Lehden etusivu, tulosteversio.

7.3 Uutisista ja kuvista

Olin jo aluksi päättänyt pitää molemmat lehdet enemmän paikallislehtinä kuin koko maan kattavina. Näin pystyin pitämään myös uutiset pieninä ja asiat yksinkertaisina. Niiden aiheiden oli tarkoitus tulla lukijaa lähelle. Täyteen banaaliuteen liukumista yritin välttää värikäästi ja hieman sensaationhakuisesti kirjoitetuilla teksteillä.

Vaikka arkipäiväisyys ja tylsyys olisivat teemallisesti sopineet paikallislehteen, se ei olisi palvelut tarkoitustani. Suuri osa median vaikutuksesta perustuu mielikuviin ja siihen, miten ne herättävät tunteita, mikä oli asia, jonka halusin tulevan epäsuorasti esiin opinnäytetyössäni. Pysin siis pois tylsyydestä, koska tylsyys on hyvin lähellä neutraaliutta ja neutraalissa mielentilassa ihminen harkitsee enemmän lukemaansa. Tätä media ei halua, joten se usein vääristelee ja dramatisoi itseään. Minunkin piti täten kiinnittää huomiota tekstien sävyyn ja välillä vaihdella sitä, etten rikkoisi illuusiota oikeasta lehdestä liian nopeasti.

Tein lehteen A ja B tietoisesti toisiaan peilaavia uutisia. Ne käsittelevät samoja aiheita, mutta hieman eri tavoilla ja eri määrällä merkkejä. Toisessa lehdessä sama uutinen sai kokonaisen sivun, kun taas toisessa työstin sen pariin virkkeeseen. Vaihtelin myös uutisten sijaintia, mikä tuki sitä, että lehdillä oli erilaisia agendoja ja ne arvottivat asioita eri tavalla. Tämä oli, kuten jo aiemmin annoin ymmärtää, opinnäytetyöni keskeinen osa, jonka piti ilmentää median vaihtuvuutta ja kuplautumista. Valituista laseista riippuen näennäisesti samat asiat ovat eri valossa, tai ne jätetään kokonaan huomiotta. Lisäsin siis molempiin lehtiin uutisen, jota ei ole toisessa.

Kuvat lehtiini valitsin tukemaan tekstejä ja lehden rakennetta. Keräsin niitä lähinnä rojaltilvapaista kuvapankeista ja tein niihin tarpeen tullen muokkauksia. Kaikkea kuvamateriaalia en kuitenkaan niistä saanut, mikä johti minut pohtimaan muiden lähteiden eettisyyttä. Voisiko esimerkiksi hyödyntää hakukoneen kuvahaun tuloksia? Tulin siihen tulokseen, että teokseni on kollaasi ja että kollaasitaiteilijat harvemmin käyttävät vain omistamiaan kuvia eli voin katsoa kuvien hyödyntämisen tähän tarkoitukseen olevan yleinen ja hyväksytty käytäntö. Lisäksi kuvat kävivät läpi huomattavan muokkausprosessin ja niitä tuskin enää yhdistettäisiin alkuperäiseen. Päädyin käyttämään paria muusta lähteestä löydettyä kuvaa.

7.4 Muista lehden osista

Toiseen lehteen halusin sisällyttää sarjakuvan tai sarjakuvapaneelin. Sarjakuvat ovat yksi lehtien myyntivaltti, ja siten niitä on lähes kaikissa sanomalehdissä eli olisi ollut omituista, jos olisin jättänyt ne pois molemmista. Tämä rikkoisi illuusiota oikeasta sanomalehdestä.

Sarjakuvat myös sitovat lehteä aikaansa, ja niillä on mahdollisuus vaikuttaa vakaviin aiheisiin ja tehdä niistä pilaa. Harmittomana hupina pidetty kuva voi kantaa yllättävää painoa.

Samanlaisesta syystä tein ja lisäsin lehtiin sudokut, ristisanat ja nonogrammin. Ne ovat osa sanomalehden tunnistettavaa rakennetta ja niillä on oma viihdearvonsa. Lehden pienen kokonaissivumäärän vuoksi nämä ja lehden muut viihdeelliset osat ottavat tavallista suuremman prosenttiosan palstatilasta. Tämä keventää yleisilmettä ja mahdollisesti luo positiivisia konnotaatioita, mikä voi takaperoisesti ohjata katsojaa ajattelemaan lehden olevan luotetavampi kuin se todellisuudessa oli.

Lehtien loput osat: mainokset, kirkkosivut, sää ja ilmoituspalstat olin suunnitellut tukemaan kokonaisuutta sekä omia lehtiään erikseen, ja mielestäni onnistuin siinä melko hyvin. Sanomalehti pysyi tunnistettavana koko pituudeltaan ja siitä voi erottaa alun, keskiosan ja lopun, vaikka sivut sekoitettaisiin. Erityistä ylpeyttä tunsin kuitenkin suurista, kokosivun mainoksista. Ne eivät ehkä olleet kaikkein merkityksellisistä ja syvin osa opinnäytetyötä, mutta visuaalisesti ne ovat upeita. Niistä katsoja voi nähdä teoksen vaihtuvan perspektiiviefektin kaikkein parhaiten ja päällekkäiset kuvat itsessään luovat pieniä taideteoksia. (Kuva 15)

Kuva 15, Esimerkkejä lehden kokosivun mainoksista, digitaalinen versio.

8 Digilehti

Vaikka opinnäytetyön digitaalinen versio valmistui vain muutamaa päivää ennen opinnäytetyönäyttelyä, sen toteutus alkoi ennen kuin fyysisen lehden painotekniikka oli edes lyöty lukkoon. Ajattelin sen jopa korvaavan fyysisen lehden kokonaan: se olisi voinut tuoda digitaalisen median ajan vielä paperilehteä lähemmäs kokijaa. Lisäksi elin hetken epätietoisuudessa siitä, saisinko sanomalehteä kokoon ollenkaan.

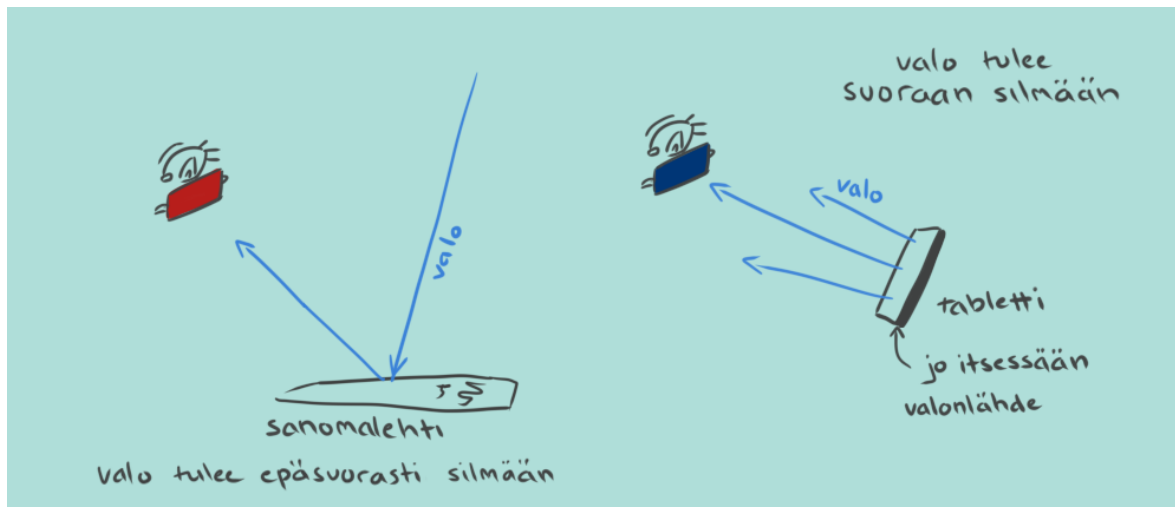
Siitä huolimatta, että päädyin tekemään fyysisen lehden loppuun ja keskitin lopullisen installaation sen ja lasien ympärille, en halunnut hylätä digitaalista versiota. Eikä tähän ollut syynä pelkkä kiitollisuuteni siitä, että jokin osa teosta osoitti merkkejä toimimisesta. Digitaalisen version olemassaolo mahdollisti sen, että uskalsin kokeilla ja yrittää niin monta kertaa uudestaan teoksen muilla osa-alueilla. Jos kaikki muu epäonnistuisi, jäljellä olisi vielä digilehti.

Eräitä ajatuksia digitaalisen version sisällyttämiseksi osaksi teosta olivat sen projisoiminen seinälle, ruudulla toistaminen ja tabletilla manuaalisesti selattava versio. Näissä kaikissa oli ongelmia. Ensiksi en olisi osannut käyttää projektoria. Projektori olisi myös vaatinut pimeää tilaa, jota ei ollut, värien oikeaa toistumista varten. Pimeässä fyysisen lehden lukeminen ei myöskään olisi ollut mielekästä. Ruudun paikalle tuominen ja virittäminen museolla toistamaan samaa videota loputtomasti ei sen sijaan ollut yhtään lähempänä osaamistani. Lisäksi suuret kömpelöt ruudut eivät miellyttäneet visuaalisesti. Koin, että sellaisen mukaan tuominen olisi pilannut rakentamani kokonaisuuden.

Jäljelle jäänyt vaihtoehto eli tabletti karsiutui sekin harkinnasta, mutta ei tekniikan vaikeuden tai visuaalisen ristiriidan takia. Tablettia oli yksinkertaisesti mahdotonta saada. Toisin kuin ruutuja ja projektoreita, tablettia en pystynyt lainaamaan mistään. Mikään taho ei myöskään olisi suostunut vakuuttamaan laitetta näyttelykäyttöön. En halunnut viedä omaa tablettiani museolle, koska minulla ei olisi varaa hankkia korvaavaa laitetta, jos sille tapahtuisi jotain. Lisäksi oma tablettini olisi todennäköisesti ollut paloturvallisuusriski, koska sen pitäisi olla toiminnassa ja latauksessa käytännössä koko näyttelyn ajan, ja sillä oli ollut tapana ylikuumentua.

Viimeinen kuvainnollinen naula installaatiossa suoraan näkyvän digiversioon arkkuun oli havaintoni siitä, miten epätasapainoiset digitaalinen ja fyysinen lehti olivat visuaalisesti. Digitaalisen lehden oli mahdollista olla painettua versiotaan paljon tummempi ja saturoituneempi sekä tulostusteknisistä syistä että eri versioiden erilaisten valonlähteiden takia. Versioilla oli siis kuvan 16 mukaan eri valonlähteet ja siten valon sävy, voimakkuus ja kulkema reitti olivat erilaiset. Ollessani haluton muokkaamaan digitaalisesta versiosta vähemmän

dramaattista oli se joko jätettävä pois näkyvistä tai hyväksyä, että se “söisi” paperiversion. Päätin piilottaa sen.

Kuva 16, Painetun ja digitaalisen lehden eri valonlähteet.

Digitaalinen versio piti myös saada tallennettua jonnekin, missä useampi ihminen voisi tarkastella sitä. Se oli siis ladattava internetiin. Päädyin teoksen osan pilvitallettamiseen, koska muistikorttien, muistitikkujen ja tiedostojen erikseen lähettäminen olisi ollut tehotonta ja rasittavaa. En myöskään välttämättä halunnut luovuttaa fyysisiä kopioita työstäni, koska minulla ei olisi mitään takeita, minne ja mihin käyttöön ne voisivat joutua. Tiedoston ollessa nettisivulle upotettuna, henkilö, joka kopion tiedostosta haluaisi, joutuisi näkemään edes nimellisesti vaivaa sen saadakseen.

Lehden esitysmuodon ja sitä isännöivän sivuston valinta oli seuraava tehtäväni. Tässä minun piti ottaa huomioon sekä miellyttävä ja helppo käyttökokemus teoksen osaa tarkastelevalle, että palvelun luotettavuus ja hinta. Olisin halunnut lehdestä mobiililaitteella ja pöytäkoneella selailtavan. Tähän tarjolla oli valitettavan vähän ilmaisia palveluita, jotka kaikki vaativat minusta enemmän tietoa kuin olin valmis antamaan. Niistä vielä harvempi olisi kyennyt isännöimään valmista tiedostoa, enkä aivan luottanut niihin.

Tämän vuoksi tein kompromissin ja kokosin lehden sivuista videon Clip Studio Paint EX:ssä. Videon latusin sitten YouTubeen salaisena: sitä pääsee katsomaan vain, jos on saanut haltuunsa uniikin linkin. Vaikka en pystynyt tekemään lehdestä selattavaa, olin melko tyytyväinen lopputulokseen. YouTubeen alusta oli helppokäyttöinen ja suhteellisen luotettava, eikä tiedoston kaappaaminen sieltä olisi täysin vaivatonta. Videon lataaminen palveluun ei myöskään maksanut mitään.

9 Esillepanosta

Teoksen installaatio oli koko prosessin ainoa helppo ja yksinkertainen vaihe. Edes se, että ammattikorkeakoulu oli sulkenut tilansa opiskelijoilta ja en päässyt kokeilemaan erilaisia installaatiomahdollisuuksia ennen näyttelyä, ei haitannut. Sain varmistettua, että museolla oli jalustoja. Se riitti. Voin asettaa yhden lehden ja kahdet lukulasit sellaiselle vain rajallisella määrällä tapoja.

Olin jo aiemmin todennut, että halusin digitaalisen version osaksi esillepanoa. Tämän ratkaisin lopulta siten, että opettelin tekemään QR-koodeja. Asensin puhelimeeni koodinlukijan prosessin helpottamiseksi. Sillä todettuani tekemäni koodin toimivaksi latusin kotitulos-timeeni tarrapaperia ja tulostin suuren määrän koodeja, koska tiesin, että onnistuisin hävittämään tai tuhoamaan ainakin tusinan niitä ennen näyttelyn pystytystä. Leikkasin koodeja erilleen, kunnes sain aikaan muutaman, jolla oli jokseenkin suorat reunat.

Varsinainen pystytys alkoi sillä, että sain valita noin keittiöjakkaran korkuisesta valkoisesta ja tumman harmaasta pöydän korkuisesta jalustasta. Valitsin harmaan jalustan. En uskonut, että lattialla ryömiminen olisi mitenkään parantanut katsojan kokemusta teoksestani. Bonuksena valkoreunainen QR-tarra näytti hyvältä tummaa taustaa vasten.

Lopulliseen installaatioon asetin lehden ja lasit kuvan 17 mukaan. Lehden oli tarkoitus näyttää jalustalle "satunnaisesti" lasketulta, ja halusin lasien näyttävän siltä, että ne odottivat lukijaa. QR-koodin liimasin jalustan oikeanpuoleiseen, katsojaa lähimpänä olevaan nurkkaan. (Kuva 18)

Kuva 17, Opinnäytetyön lopullinen muoto kaukaa ja läheltä.

Kuva 18, QR-koodin paikka.

Olin teoksen esillepanoon tyytyväinen, lukuun ottamatta sitä, että sen paikaksi oli valittu museon oven viereinen seinusta. Tämä loi hieman vieraskirjamaisen vaikutelman, mutta sille en voinut mitään. Teoriassa se olisi tosin voinut laskea katsojan kynnystä koskea teokseen, mikä olisi palvellut tarkoitustani. Kyseisessä paikassa katsojan varjo myös lankesi hieman ei-toivotusti lehden päälle, koska ainoa mahdollinen valonlähde oli huoneen toisella puolella.

10 Yhteenveto

Opinnäytetyössä tarkoitukseni oli tuoda esiin kriittisen ajattelun tärkeyttä ja samalla demonstroida joitakin niistä keinoista, joita nykymedia käyttää sen jokaisessa muodossa. Tästä syntyi interaktiivinen taideteos. Sen toteuttamiseksi tutkin empiirisesti sanomalehtien rakennetta, vaikuttamisen keinoja, hakutulosten ja mainosten kohdentumista sekä näkyvän valon toimintaa.

Valmiiksi installoidusta teoksesta tuli yhtenäinen kokonaisuus, joka enemmän tai vähemmän vastaa alkuperäistä suunnitelmaani. Visuaalisesti se on viehättävä muttei pramea ja siihen suunnittelemani katoavan sinisen ja punaisen puolen efekti toimii sen molemmissa muodoissa. Se, miten tähän lopulliseen muotoon päädyttiin, koetteli sekä henkistä että fyysisistä hyvinvointiani. Löysin todennäköisesti lähes jokaisen tavan, miten ei ollut hyvä toteuttaa kyseistä prosessia. Haluaisin sanoa kasvaneeni ihmisenä, mutta oikeastaan tunnen lähinnä tulevan burnoutin liekkien nuolevan sieluani.

Johtopäätöksinä: opinnäytetyötä ei ehkä kannata lähteä toteuttamaan hataran teoreettisen tiedon perusteella, tekniikalla, jonka toiminnasta ei ole varmuutta, tekniikalla, jota et osaa tai aiheesta, joka asettaa kohtuuttomia paineita tekijälle. Kaikki nämä virheet tehneenä olen iloisesti yllättynyt siitä, miten toimiva lopputuloksesta tuli. Haluaisin välttää kaikkia näitä virheitä tulevissa projekteissani, mutta samat luonteenpiirteet, jotka minut tähänkin ajoivat, tulevat varmasti aiheuttamaan minulle harmia myöhemminkin.

En aio jatkaa opinnäytetyöni teeman parissa tai parannella jo syntynyttä teosta ainakaan lähitulevaisuudessa. Sen sijaan olen tallettanut valmiista teoksesta kopiot ja tarkat muistiinpanot, jos joskus haluaisin tehdä siitä lisää kopioita. Sanomalehtipaperin ikähän on rajallinen, eivätkä teoksen fyysiset sivut siten kestä loputtomiin. Lisäksi opinnäytetyöni digitaalinen osa jää videopalvelu YouTubeen (ja omaan varastooni) ja tulee olemaan siellä katsottavissa kaikille, joilla on hallussaan tekemäni QR-koodi.

Lähteet

Bruno, Christian taiteilijasivu. Viitattu 29.10.2020. Saatavissa christopherderekbruno.com

Helin, S. 2020. Kurkistus kuplaan. Viitattu 27.10.2020. Saatavissa <https://yle.fi/uutiset/3-11598203>

interviews Lorraine O'Grady. Viitattu 1.11.2020. Saatavissa <https://www.artforum.com/interviews/lorraine-o-8217-grady-on-creating-a-counter-confessional-poetry-77735>

O'Grady L. 2020. Concept-based art Viitattu 29.10.2020 Saatavissa lorraineogrady.com

Pulkkinen, H. 2008. Uutisten arkkitehtuuri: sanomalehden ulkoasun rakenteiden järjestys ja jousto. Jyväskylän yliopisto. Viitattu 1.11.2020. Saatavissa <https://jyx.jyu.fi/handle/123456789/185>